

ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Το ημερολόγιο ενός εξωγήινου

ΤΑ ΔΙΑΒΑΣΑ ΟΛ' ΑΥΤΑ, ΟΤΙ ΤΑΧΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΑΡΗ. Ότι φέρανε, λέει, έναν μετεωρίτη που ήτανε θαμμένος στους πάγους, κάπου στον Βόρειο Πόλο, κι ότι το ψάξανε πολύ το πράγμα και βρήκανε ίχνη ζωής, αλλά όχι τωρινής. Κι αρχίσανε να λένε πως, να, κάπως έτσι μπορεί να ήρθε η ζωή στη Γη, καβάλα σε μια πέτρα που έπεσε απ' τον ουρανό. Και πως στην αρχή δεν ήτανε παρά ένα σκουλήκι ή κάτι τέτοιο, κι απ' αυτό το σκουλήκι, λέει, βγήκανε όλα τα ζώα που υπάρχουν γύρω μας κι ένα απ' αυτά τα ζώα είναι ο άνθρωπος. Έγινε ολόκληρη ιστορία, το λέγαν στις ειδήσεις και οι εφημερίδες το είχανε στην πρώτη σελίδα με τεράστια γράμματα. «Φοβερή ανακάλυψη» και τέτοια.

Τα 'χω διαβάσει όλ' αυτά για τα πειράματα με τους εξωγήινους και γι' αυτούς που λένε πως είδανε διαστημόπλοια. Έχω δει και τις φωτογραφίες από ιπτάμενους δίσκους, αλλά αυτό, που είναι πάντα δίσκοι δηλαδή και που, άμα είναι νύχτα, είναι γεμάτοι φωτάκια σαν την μπαλαρίνα στο λούνα παρκ, αυτό δεν μ' αρέσει και πολύ, θέλω να πω, μου φαίνεται λιγάκι μούσι, αλλά πάλι δεν ξέρει κανείς.

Έχω ακούσει και για εκείνη την ταινία που δείχνει, λέει, δυο εξωγήινους που τους βρήκαν οι Αμερικάνοι στην έρημο

που σκάνε τις βόμβες τους. Ήτανε κρυμμένη, λέει, κι εγώ δεν ξέρω για πόσα χρόνια, γιατί δεν θέλανε να μαθευτεί η αλήθεια. Ποιοι; Οι Αμερικάνοι. Αυτοί που ξοδεύουνε λεφτά με το τσουβάλι και στέλνουνε τον έναν πύραυλο πίσω απ' τον άλλο στο διάστημα για να μάθουν την αλήθεια. Που πάει να πει πως αυτοί θέλουνε να μάθουν την αλήθεια, αλλά δεν θέλουνε να τη μάθει κανένας άλλος! Δεν μου φαίνεται ότι κολλάνε όλ' αυτά, αλλά, και πάλι, δεν ξέρει κανείς.

Ο Θορν λέει ότι εκείνος ξέρει. Νομίζει ότι ξέρει. Αυτό που ξέρει είναι ότι θέλουνε (οι Αμερικάνοι) να έχουν τον καλύτερο στρατό, και σήμερα τον καλύτερο στρατό τον έχει αυτός που ελέγχει το διάστημα. Έτσι λέει ο Θορν. Εγώ λέω πως κάπου θα το διάβασε και του άρεσε. Αλλά έχει και συνέχεια το πράγμα. Ο Θορν λέει πως τώρα που οι Ρώσοι φτωχύνανε οι Αμερικάνοι κάνουνε παιχνίδι μόνοι τους (έτσι ακριβώς το λέει). Και μόλις το λέει αυτό, ότι κάνουνε παιχνίδι μόνοι τους, ξανασηκώνει την εφημερίδα μπροστά στα μούτρα του και ψάχνει να βρει τίποτ' άλλο να 'χει να λέει.

Γιατί αυτά που λέει ο Θορν τα 'χει διαβάσει στην εφημερίδα ή στα περιοδικά που φέρνει στο σπίτι με το τσουβάλι η Ρέινα. Τα περιοδικά ο Θορν δεν τα διαβάζει ολόκληρα. Κοιτάει μονάχα τις εικόνες και διαβάζει μονάχα «ό,τι έχει ενδιαφέρον». Ό,τι έχει ενδιαφέρον για κείνον, εννοείται. Τα υπόλοιπα είναι «για τα σκουπίδια», έτσι λέει, και βρίζει τη Ρέινα που σκορπάει τα λεφτά της σε τέτοιες «αηδίες». Τις εφημερίδες όμως τις ξεκοκαλίζει.

Ακόμα και τις κηδείες διαβάζει. Κι όταν πιάνει στα χέρια

του εκείνες που είναι πορτοκαλί, τότε είναι που δεν τον ξεκολλάς με τίποτα. Σεισμός να γίνει, αυτός εκεί. Το κάνει για τη δουλειά του αυτό. Διαβάζει τις πορτοκαλί εφημερίδες για να είναι «ενημερωμένος», έτσι το λέει, ή, καμιά φορά, για να είναι «μέσα στα πράγματα», κι αυτό το λέει μερικές φορές. Η Ρέινα ούτε που πιάνει στα χέρια της τις πορτοκαλί εφημερίδες. Κι ούτε που του δίνει σημασία όταν τη βρίζει για τα περιοδικά. «Σ' ενοχλώ;» του λέει μονάχα με ξιτισμένα μούτρα και μετά ούτε που του ξαναμιλάει.

Εγώ δεν διαβάζω ούτε εφημερίδες ούτε περιοδικά. Εντάξει. Καμιά φορά, πού και πού δηλαδή, ρίχνω καμιά ματιά. Πιο πολύ στα περιοδικά, που έχουνε και πιο ωραίες φωτογραφίες. Αλλά ξέρω ότι λένε μόνο ψέματα. Εντάξει, όχι ακριβώς ψέματα. Πάντως δεν λένε και την αλήθεια. Να, για παράδειγμα, αυτά με τους εξωγήινους. Κανείς δεν λέει την αλήθεια. Κάνουνε τάχα πως δεν ξέρουν αν υπάρχουν εξωγήινοι ή όχι. Εμένα μου λες! Ξέρουν και παραξέρουν. Εξωγήινοι υπάρχουν. Τελεία και παύλα. Αυτό το ξέρουνε πολύ καιρό. Οι Αμερικάνοι τουλάχιστον. Σ' αυτό μπορεί και να 'χει δίκιο ο Θορν. Δεν του το λέω όμως γιατί θα το πάρει πάνω του, χώρα που μπορεί να καταλάβει ότι ξέρω! Για τους υπόλοιπους δεν είμαι σίγουρος. Ίσως πάλι αυτό να μην το ξέρει απ' τις εφημερίδες ο Θορν. Ίσως να είναι μέσα στο κόλπο. Αυτή είναι η θεωρία μου, γιατί μόνον έτσι εξηγούνται μερικά πράγματα. Μόνο που πρέπει να τα ξέρει κανείς απ' την αρχή. Και ο περισσότερος κόσμος δεν έχει ιδέα!

Γιατί τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα απ' ό,τι φαντάζο-

νται αυτοί που γράφουνε όλες αυτές τις αρλούμπες για μακρινούς πλανήτες, ιπτάμενους δίσκους κι εξωγήινους. Φυσικά και υπάρχουν εξωγήινοι. Εντάξει, το ξαναείπα αυτό. Και οι Αμερικάνοι όχι μόνο ξέρουν ότι υπάρχουν, αλλά έχουνε προχωρήσει ακόμα πιο πέρα. Θέλω να πω, δεν τους έφτανε να έρθουν μονάχα σε επαφή. Εντάξει, το κάνανε αυτό. Και φτιάχνουνε τάχα ταινίες, φανταστικές λέει, ότι κουράζονται πολύ για να τα καταφέρουν κάποτε, και το κρύβουν απ' όλους, αλλά μερικοί το δαισιθάνονται ότι όπου να 'ναι θα συμβεί και μπαίνουνε στα πόδια τους την ώρα ακριβώς που κατεβαίνει ο ιπτάμενος δίσκος, που είναι γεμάτος φωτάκια, και βγαίνουνε οι εξωγήινοι και χαιρετιούνται, και μάλιστα κάτι Αμερικάνοι μπαίνουνε στον ιπτάμενο δίσκο και φεύγουνε με τους εξωγήινους. Μεγάλο ψέμα.

Εντάξει, όχι. Δηλαδή μπορεί και να έγινε αυτό. Γιατί δεν λένε όμως τη συνέχεια; Ότι, δηλαδή, αυτοί που μπήκανε στο διαστημόπλοιο ήτανε κατάσκοποι που πήγανε να δουν τι συμβαίνει στον πλανήτη τους και πώς ζουν οι εξωγήινοι και τι στρατό έχουν για να ξέρουν αν μπορούν να τα βάλουν μαζί τους.

Γιατί οι Αμερικάνοι τα βάζουνε με όλους. Ο Θορν το λέει αυτό. Αλλά δεν τον νοιάζει. «Καλύτερα» λέει. «Γιατί οι Αμερικάνοι είναι είκοσι χρόνια μπροστά», έτσι ακριβώς το λέει, και γενικώς τα καταφέρνουνε σε όλα. Ο Θορν τούς γουστάρει τους Αμερικάνους. Εντάξει, είναι λιγάκι μπλεγμένο, δεν είναι τόσο απλό. Σημασία έχει πως εκείνοι που μπήκανε στο διαστημόπλοιο ήτανε κατάσκοποι και πήγανε και

είδανε τι συμβαίνει και ειδοποίησαν τους άλλους Αμερικάνους ότι μπορούν να τα βάλουνε μαζί τους, και τελείωσε η υπόθεση.

«Τελείωσε» πάει να πει ότι οι Αμερικάνοι κάνανε μαζί τους ό,τι κάνανε και με τους άλλους λαούς στη Γη. Δεν το λέω εγώ αυτό, ο Θορν το λέει. Ότι, δηλαδή, στην αρχή τούς κάνανε τον φίλο (όπως εμένα μου έκανε τον φίλο εκείνο το παιδί που πήγαινε στην άλλη τάξη κι όταν παίξαμε ποδόσφαιρο κι έβαλα γκολ, άρχισε να φωνάζει ότι το γκολ δεν ήτανε κανονικό, κι όταν εγώ του είπα ότι ήταν και παραήταν, άρχισε να με χτυπάει γιατί ήτανε πιο δυνατό από μένα. Τέλος πάντων, δεν ξανάπαιξα ποδόσφαιρο, γιατί έτσι κι αλλιώς είναι ηλίθιο παιχνίδι).

Έτσι κάνουν οι Αμερικάνοι. Στην αρχή σου κάνουνε τον φίλο, επειδή έτσι είναι πιο εύκολο. Κι άμα την πατήσεις και το πιστέψεις, μετά σε κάνουν ό,τι θέλουν. Ο Θορν τα λέει αυτά, αλλά λέει ότι, εντάξει, δεν πειράζει αυτό. Γιατί έτσι και οι Αμερικάνοι βγαίνουν κερδισμένοι αλλά και οι άλλοι, γιατί (είπαμε) οι Αμερικάνοι είναι είκοσι χρόνια μπροστά κι έχουνε τον καλύτερο στρατό στον κόσμο, κι έτσι καλύτερα να είσαι φίλος τους παρά να μην είσαι.

Αλλά και να μην το πιστέψεις όταν σου κάνουνε τον φίλο, αυτούς δεν τους νοιάζει. Φέρνουνε τον στρατό τους και σου κάνουνε τη χώρα ρημαδιό και κανένας δεν τολμάει να τους πει τίποτα και μετά σου λένε τι πρέπει να κάνεις, κι αφήνουνε λίγο στρατό μέχρι να δουν ότι κάνεις αυτό που σου λένε, και μετά, σιγά σιγά, σε κάνουνε φίλο τους με το

ζόρι. Άρα δεν υπάρχει γλιτωμός. Θα γίνεις φίλος τους είτε το θες είτε όχι.

Ο Θορν λέει ότι δεν πειράζει, αλλά το λέει γιατί δουλεύει σε μια μεγάλη εταιρεία που την έχουνε Αμερικάνοι (αυτό ξέχασα να το πω). Άμα σε κάνουνε φίλο τους (ακόμα και με το ζόρι) και δεν υπάρχει λόγος να αφήσουν άλλο τον στρατό, ο στρατός τους φεύγει και έρχονται οι εταιρείες. Ο Θορν λέει πως γι' αυτό γίνονται όλα. Για να έρθουνε στο τέλος οι εταιρείες. Αλλά αυτό δεν είναι κακό, γιατί βρίσκει δουλειά ο κόσμος και οι Αμερικάνοι πληρώνουνε καλά. Κι έχουνε εταιρείες σ' ολόκληρο τον κόσμο. Ο Θορν λέει πως άμα μεγαλώσω θα κανονίσει αυτός να πάω να σπουδάσω στην Αμερική. Γιατί, άμα έχεις σπουδάσει στην Αμερική, μετά γυρνάς στη χώρα σου και πιάνεις δουλειά σε μια αμερικάνικη εταιρεία και σε πληρώνουνε ακόμα πιο καλά. Εγώ όμως έχω καταλάβει τι γίνεται κι έτσι τον αφήνω να νομίζει ότι, άμα μεγαλώσω, θα πάω στην Αμερική να σπουδάσω. Εμένα μου λες! Εγώ θα 'χω φύγει ως τότε. Πότε ακριβώς, αυτό δεν το ξέρω ακόμη. Γρήγορα όμως. Προτού γίνω «άνθρωπος».

Αυτό δεν το είπα ακόμη. Ίσως έπρεπε να το 'χω πει απ' την αρχή, αλλά δεν πειράζει, το λέω τώρα. *Εγώ είμαι εξωγήινος*. Ξέρω κι από ποιον πλανήτη ακριβώς, και όλα. Του Θορν τού έχει ξεφύγει μια δυο φορές: «Θα μεγαλώσεις και θα γίνεις άνθρωπος» έχει πει. Ή: «Να σπουδάσεις, να μορφωθείς, να γίνεις άνθρωπος». Μπορεί και να μην είναι ότι του ξέφυγε του Θορν. Μπορεί και να νομίζει ότι εγώ δεν καταλαβαίνω γιατί είμαι ακόμη μικρός. Και δεν είναι μονάχα αυτό. Υπάρ-

χουν χιλιάδες σημάδια που δεν αφήνουν αμφιβολία. Προφανώς με πήρανε από τον πλανήτη μου και με φέρανε εδώ για να με κάνουν «άνθρωπο». Όπως οι Αμερικάνοι παίρνουν τα παιδιά που μεγαλώνουν και τα σπουδάζουν και μετά τα στέλνουν να δουλέψουν στις εταιρείες τους. Ε, εμένα θα με κάνουν άνθρωπο και θα με στείλουν πίσω στον πλανήτη μου, όπου σίγουρα θα έχουν στήσει καμιά εταιρεία. Μόνο που δεν θα προλάβουν. Γιατί ξέρω τι ετοιμάζουν και θα φύγω. Θα φύγω πριν το καταλάβουν ότι ξέρω. Θα γυρίσω στον πλανήτη μου και θα ειδοποιήσω τους δικούς μου να μάθουν τι ετοιμάζουν οι Αμερικάνοι, αν και μπορεί να το ξέρουν. Πρέπει να το ξέρουν. Αρκεί να βρω τον τρόπο να φύγω. Όχι μόνος μου. Θα πάρω μαζί μου όσους μπορέσω. Απ' αυτούς που είναι σαν κι εμένα, εννοείται. Ούτε αυτό το είπα. Δεν πειράζει, το λέω τώρα. Δεν είμαι ο μόνος εξωγήινος πάνω στη Γη. Είμαστε πολλοί. Δεν ξέρω πόσοι. Πολλοί πάντως. Δεν είναι εύκολο να τους καταλάβω. Είμαι σίγουρος ότι οι περισσότεροι θα έχουν γίνει κίολας άνθρωποι. Γι' αυτούς δεν ξέρω αν μπορεί να γίνει τίποτα. Οι άλλοι όμως μπορεί και να σωθούν. Αν τα καταφέρω να φύγω, θα τους σώσω εγώ!

Κυριακή 11 Αυγούστου 1996 γ.χ. (γήινος χρόνος)

Την προηγούμενη φορά ξέχασα να βάλω ημερομηνία. Πάνε τρεις τέσσερις μέρες που το 'γραψα, αλλά δεν θυμάμαι αν ήταν την Τετάρτη ή την Πέμπτη, γι' αυτό καλύτερα να μην

το γράψω καθόλου παρά να γράψω ψέματα. Γιατί σ' αυτά τα πράγματα δεν πρέπει να κάνεις την αρχή. Άμα το κάνεις μια φορά, μετά δεν υπάρχει λόγος να μην το ξανακάνεις. Κι άμα το κάνεις πολλές φορές, μετά μπορεί να μην ξέρεις ούτε κι εσύ ο ίδιος τι είναι αλήθεια και τι ψέμα, οπότε τι νόημα έχει;

Δεν το είπα ακόμη αυτό, αλλά δεν πειράζει, το λέω τώρα. Πήρα την απόφαση να κρατάω ημερολόγιο πριν από κάνα μήνα. Ήμουνα στην παραλία με τον Θορν και τη Ρείνα και τον Ρέι (ακόμη δεν του έχω βρει καλύτερο όνομα, κι ίσως να μη χρειάζεται κιόλας. Τον πρώτο καιρό που τον έφεραν σπίτι, η Ρείνα τον κρατούσε συνεχώς στην αγκαλιά της, δεν τον άφηνε ούτε τη νύχτα, παρά μόνο για να πάει στην τουαλέτα. Έτσι έμοιαζε σαν να ήταν ένα κομμάτι της, σαν ένα τρίτο χέρι της, ας πούμε, γι' αυτό τον έβγαλα προσωρινά Ρέι. Τελικά του ταιριάζει τόσο, που λέω να του το αφήσω. Γιατί ακόμα κι όταν μεγάλωσε λίγο και η Ρείνα δεν μπορούσε πια να τον κουβαλάει στην αγκαλιά της, δεν την άφηνε εκείνος. Ακόμα και τώρα τρέχει ξοπίσω της, τραβώντας την απ' το φουστάνι. Μια φορά μάλιστα που η Ρείνα γύρισε απότομα κι ο Ρέι ήτανε μπερδεμένος στα πόδια της, λίγο έλειψε να πέσει πάνω του και να τον πατήσει. Την τελευταία στιγμή γλίτωσε. Ο Ρέι, γιατί η Ρείνα χτύπησε το κεφάλι της στην κόχη του τραπέζιου και της έμεινε και σημάδι. Οπότε το Ρέι είναι το όνομα που του ταιριάζει, και δεν πρόκειται να του το αλλάξω).

Ήμουνα λοιπόν στην παραλία. Ο Θορν και η Ρείνα ήτανε ξαπλωμένοι στις ξαπλώστρες κι ο Ρέι είχε χωθεί κάτω απ' την ξαπλώστρα της Ρείνας, γιατί δεν τον άφηνε ν' ανέβει πά-

νω της, οπότε μπήκε από κάτω κι άρχισε να γκρινιάζει, γιατί νόμιζε ότι έτσι θα γινόταν τελικά το δικό του. Όμως η Ρείνα είχε τις μαύρες της, κι όταν έχει τις μαύρες της δύσκολα αλλάζει γνώμη για οτιδήποτε. Βέβαια, και ο Ρέι δεν το έβαλε κάτω έτσι εύκολα. Συνέχισε να μυξοκλαίει για καμιά ώρα περίπου, μέχρι που κατάλαβε ότι δεν είχε καμιά τύχη και τα παράτησε.

Εντάξει, έπεσα έξω. Είχα βάλει στοίχημα με τον εαυτό μου ότι θα έπιανε το κόλπο με την γκρίνια, όπως γίνεται συνήθως. Λάθος μου, το παραδέχομαι. Η Ρείνα συνέχισε να διαβάζει το περιοδικό της σαν να μην τον άκουγε (κι ας ήταν από κάτω απ' την ξαπλώστρα της) κι ούτε που έδινε σημασία σ' αυτούς που καθόντουσαν στις κοντινές ξαπλώστρες και που κάθε τόσο κοίταζαν κατά τη μεριά μας γιατί ο Ρέι τούς είχε πάρει τ' αυτιά. Ο Θορν, όλη αυτή την ώρα, γύρισε μια δυο φορές μονάχα και τον κοίταξε (τον Ρέι), όχι τόσο γιατί τον ενοχλούσε, αλλά πιο πολύ με έκπληξη που μπορούσε να κλαίει συνεχώς τόσην ώρα. Η Ρείνα τον είδε που κοίταζε και του έγνεψε με το κεφάλι να μην κάνει τίποτα και ο Θορν χαμογέλασε και ξαναγύρισε στην εφημερίδα του. Κι όταν κάποια στιγμή ο Ρέι το βούλωσε επιτέλους και βγήκε από κάτω απ' την ξαπλώστρα και πήγε και κάθισε άκρη άκρη στο νερό κι άρχισε να κάνει βουναλάκια με τη βρεγμένη άμμο, ο Θορν και η Ρείνα κοιτάχτηκαν και χαμογέλασαν ο ένας στον άλλο με νόημα.

Αυτό δεν το περίμενα, για να λέμε την αλήθεια. Να μην του κάνουν το χατίρι δηλαδή. Και δεν το περίμενα επειδή δεν

είχε ξαναγίνει. Για μια στιγμή μάλιστα (αλλά για μια στιγμή μονάχα, ούτε δευτερόλεπτο παραπάνω) μου πέρασε απ' το μυαλό ότι ο Ρέι θα μπορούσε να ήταν κι αυτός... Αλλά όχι! Αυτό αποκλείεται. Θα υπήρχαν κι άλλα σημάδια. Όχι. Ήταν μια χαζή σκέψη μου, αυτό ήταν όλο. Καθόμουν λοιπόν εκεί και κοίταζα τον Ρέι που κοίταζε με έκπληξη τα κάστρα του να γκρεμίζονται απ' το κύμα όταν άκουσα τη Ρέινα να το λέει.

«Τουλάχιστον ο μικρός είναι ρεαλιστής! Καταλαβαίνει μέχρι πού μπορεί να φτάσει...»

Αυτό είπε η Ρέινα και δεν ξέρω τι κατάλαβε ο Θορν, πάντως κάτι πρέπει να κατάλαβε γιατί χαμογέλασε και γύρισε και κοίταξε τον Ρέι, που τότε μόλις αποφάσισε να χτίσει λίγο πιο μακριά απ' το κύμα.

«Θυμάσαι πρόπερσι;» συνέχισε, και ο Θορν ξαναγύρισε προς το μέρος της. «Που τον αφήσαμε στην παραλία μέχρι που νύχτωσε επειδή ήθελε σώνει και καλά να μείνουμε περισσότερο...»

Εκεί ακριβώς ο Θορν άρχισε να κουνάει πάνω κάτω το κεφάλι του χαμογελώντας (ένας Θεός ξέρει γιατί) και η Ρέινα γύρισε και με κοίταξε.

«Θυμάσαι;» με ρώτησε, και τότε μόνο κατάλαβα ότι μιλούσαν για μένα. «Ήταν ικανός να μείνει εκεί όλη νύχτα αν δεν κατέβαινες να τον πάρεις...» είπε χωρίς να πάρει τα μάτια της από πάνω μου, και με καταμπέρδεψε, αν και εξακολουθούσα να πιστεύω ότι για μένα μιλούσε. Την κοίταξα κι εγώ στα μάτια για να βεβαιωθώ, αλλά εκείνη γύρισε στον Θορν και είπε: «Απλώς δεν ξέρει πότε πρέπει να παραιτηθεί αυτό

το παιδί... Πάω στοίχημα ότι τα είχε κάνει πάνω του απ' τον φόβο κι ότι αποκλείεται να ήξερε ότι δεν το εννοούσαμε όταν είπαμε ότι φεύγουμε, αλλά, παρ' όλ' αυτά, δεν κουνήθηκε απ' τη θέση του... Ο μικρός θα μας είχε πάρει από πίσω πριν κάνουμε τρία βήματα...».

Αυτά είπε και γύρισε στο περιοδικό της. Ο Θορν, αφού σιγουρεύτηκε ότι δεν υπήρχε συνέχεια, γύρισε κι αυτός ανακουφισμένος στην εφημερίδα του. Κανονικά, δεν είχαν πει και τίποτα το φοβερό ή το πολύ σημαντικό. Κι όμως. Το σημαντικό είναι ότι εγώ δεν θυμόμουν τίποτα απ' όλ' αυτά. Κι όταν λέω τίποτα, εννοώ τίποτα απολύτως. Είναι φυσικό αυτό; Όχι βέβαια! Πώς ήταν δυνατόν να μη θυμάμαι το παραμικρό; Να πω ότι είχαν περάσει χρόνια, θα το καταλάβαινα. Η Ρείνα όμως είπε «πρόπερσι». Που πάει να πει πριν από δύο καλοκαίρια. Κανονικά θα 'πρεπε να θυμάμαι τα πάντα και με λεπτομέρειες. Κι όμως! Εγώ δεν θυμόμουν τίποτα. Απολύτως τίποτα. Τι συμπέρασμα βγαίνει; Ένα και μοναδικό: *Είχα αρχίσει ήδη να ξεχνάω.*

Ποτέ δεν πίστευα ότι θα συνέβαινε τόσο γρήγορα. Θέλω να πω, ήξερα ότι αυτό θα συνέβαινε κάποτε. Απ' τη στιγμή που ανακάλυψα την αλήθεια, ήξερα ότι θα συμβεί. Το περίμενα. Όχι όμως τόσο γρήγορα. Μ' έπιασε πανικός. Όχι τόσο γιατί είχα ξεχάσει τη σκηνή που περιέγραψε η Ρείνα, αλλά γιατί δεν ήξερα πόσος χρόνος μού έμενε ώσπου να ξεχάσω τα πάντα! Τόση ήταν η ταραχή μου, που σηκώθηκα και πήγα ως την άκρη της παραλίας. Πρέπει να είχα κοκκινίσει ολόκληρος. Μια ματιά να μου έριχναν, θα το καταλάβαιναν. Δεν ήθε-

λε και πολύ για να προδοθώ. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα πόσο ύπουλο ήταν αυτό το «θυμάσαι;», που το είπε κοιτάζοντάς με κατάματα. Αυτή τη στιγμή, τη στιγμή που θα άρχιζα να ξεχνάω, την περίμεναν ίσως πιο πολύ κι από μένα, αφού εγώ, κατά βάθος, ευχόμουν να μην έρθει ποτέ. Και τι πιο απλό από ένα αθώο «θυμάσαι;». Θα αρκούσε ένα δικό μου «όχι» για να σηκωθούν απ' τις ξαπλώστρες και ν' αρχίσουν τα πανηγύρια. Κάθισα σ' έναν βράχο και κοιτούσα σαν χαζός το κύμα που πηγαينوερχόταν. Την είχα γλιτώσει. Όχι ότι μου άξιζε κιόλας. Ας είν' καλά η σαστισμάρα μου. Τόσο δα έλειψε να την πατήσω. Έσφιξα τα δόντια και υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι αποδώ και πέρα θα ήμουν πιο προσεκτικός. Αν ήθελα κάποια μέρα να ξεφύγω, αν το 'θελα στ' αλήθεια, θα 'πρεπε να 'χω τα μάτια μου ανοιχτά για να μην πέφτω στις παγίδες τους. Έβλεπα κιόλας τον Θορν να φτυαρίζει τα χρώματα από τον πάτο ενός τεράστιου λάκκου, ενώ η Ρέινα σώριαζε τεράστια κλαριά με πυκνές φυλλωσιές στο χείλος της τρύπας, όταν άκουσα τη φωνή της σχεδόν μέσα στ' αυτιά μου.

«Τι κάνεις εδώ;» με ρώτησε.

«Τίποτα» της είπα, κι ας μην ήταν αλήθεια. Γιατί η αλήθεια ήταν ότι εκείνη τη στιγμή έπαιρνα τη σημαντικότερη απόφαση της ζωής μου. Αν ήθελα να ξεφύγω, έπρεπε να σταματήσω να ξεχνάω. Και για να σταματήσω να ξεχνάω, ένας τρόπος υπήρχε: με το που θα γυρίζαμε στο σπίτι, θ' άρχιζα να κρατάω ημερολόγιο!

ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Το ημερολόγιο ενός εξωγήινου

Είναι δώδεκα χρονών. Κοιτάζει τον κόσμο γύρω του και δεν καταλαβαίνει...

Δεν καταλαβαίνει, για παράδειγμα, γιατί δεν πρέπει να τρέχει και να λαχανιάζει, ή γιατί δεν τον αφήνουν να κάνει ποδήλατο.

Δεν καταλαβαίνει επίσης γιατί τρελαίνονται οι άνθρωποι για ποδόσφαιρο, ή πώς είναι δυνατόν να πιστεύουν στον κεραυνοβόλο έρωτα.

Δεν καταλαβαίνει καθόλου τη συμπεριφορά των συμμαθητών του και τις περίεργες ερωτήσεις που του κάνουν οι γονείς τους.

Δεν καταλαβαίνει επίσης τα κινέζικα που λένε οι γιατροί κι οι νοσοκόμες πάνω απ' το κεφάλι του· όσο γι' αυτά που λένε οι καθηγητές του στο σχολείο... αυτά δεν θέλει να τα καταλάβει.

Γιατί δεν θέλει να ξεχάσει! Ούτε και να γίνει άνθρωπος μια μέρα θέλει, όπως τον απειλούν πως θα συμβεί ο Θορν κι η Ρέινα, που παριστάνουν τους γονείς του.

Θέλει να μείνει εξωγήινος και να γυρίσει μια μέρα στον πλανήτη του, τον πλανήτη Μάρφαν, πριν του συμβεί τίποτε απ' αυτά τα παράλογα που σου τυχαίνουν όλη την ώρα στη Γη... Πριν έρθει, ας πούμε, ο διαιτητής και –φταις δεν φταις– σου βγάλει την κόκκινη κάρτα και σε πετάξει έξω απ' το παιχνίδι.

ISBN: 978-618-03-1186-0

9 786180 311860

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81186

